

LBRIS

We know
books

Veronica Stănică

*Teoria lucrului
bine făcut*

LITERA
București

CUPRINS

Alcor și Mona	7
Cocoșul	14
Adio, C... ..	16
Ștefan cel Mare și Negru	22
Dorința	35
Autostrada Soarelui	38
Cuibul	43
Regina-noptii	45
Certificatul de urbanism	54
Soneria	62
Teoria lucrului bine făcut	68
Trag clopotele cu putere	78
Fecioreasca de pe Mureș	80
Reconfigurare traseu	87
Examenul de treaptă	90
Autorecenzie	100
Nea Tilică Nemuritorul	106
Numai mamă să nu fii	112
Cursa	118
Cocoșul	119
Împăcare	123

ALCOR ȘI MONA

Se răsuci cu fața la perete și întinse mâna după telefon. Pipăi pe sub pătură până ajunse la scobitura de la marginea canapelei, unde știa că îl lăsase. Degeaba, nu era acolo. Ridică ușor capul, atentă să nu se dezvelească, încercând să zărească ceva prin întuneric. Parcă intrase în pământ. Oftă. De-abia se încălzise.

Totuși, în casă era cald. Trecuse de mijlocul lui septembrie, dar vremea continua să fie frumoasă și pereții apartamentului în care se mutase doar de câteva luni nu apucaseră să se răcească. De la un timp însă, de cum se lăsa seara, corpul ei începea, treptat, să piardă din căldură, devenind, cu fiecare oră, tot mai rigid și rece. Încercase orice. Dușuri fierbinți, vin roșu și frecții cu carmol, și toate în zadar. Cu timpul, renunțase. Tot ce putea să facă era să doarmă, atât. Până spre dimineață dărdăitul înceta, și atunci, rând pe rând, hainele începeau să zboare care încotro, nici nu conta pe unde, le azvârlea prin somn, doar să nu se trezească, să uite că-i e frig.

Însă acum nu avea de ales, era oricum târziu, roțile mașinii scrâșniseră deja în fața porții, iar Grig se pregătea să intre în casă, or, asta chiar nu trebuia să se întâmple, destul că ajunsesese până aici. Se dezveli brusc și aprinse veioza. Un fior îi străbătu corpul din cap până-n picioare și dinții începură să

îi clănțâne. Simți cum părul i se ridică dureros, cu tot cu scalp. Văzu telefonul căzut pe covor. Se aplecă și-l culese, deblocă ecranul și, stăpânindu-și tremurul mâinii, reuși să apese pe pauză înainte ca Grig să coboare din automobil și să pășească în locuința profesorului Miroiu. Răsuflă ușurată.

Stinse lumina și-și trase pătura peste cap, înfășurându-se ca-ntr-un cocon. Se împinse în spătarul canapelei până simți că nu mai are loc. Era mai bine acum. Deschise telefonul, căută minutul zero și apăsă butonul play. Ecranul aparatului îi luminează culcușul și-n liniștea aceea călduță auzi vocea clară a povestitorului: „*Steaua fără nume* – adaptare radiofonică după comedia lui Mihail Sebastian“. Avea s-adoarmă înainte ca Mona să coboare din acceleratul de Sinaia pe peronul gării micului oraș de provincie în care urma să-l întâlnească pe profesorul Miroiu, pentru ca mai apoi să-l facă să se îndrăgostească de ea și, în cele din urmă, să-l părăsească pentru Grig, dar la secvența asta cealaltă Mona nu ajungea niciodată, doar nu degeaba se inventaseră butoanele stop și rewind.

*

La cinci și jumătate închise laptopul, își luă geanta și se îndreptă spre ieșire. Trebuia să se grăbească, dacă voia să îi rămână timp pentru o tură de lac înainte să se întunece. Asta era, de altfel, principalul motiv pentru care se și mutase în Tineretului. Parcul ăla imens, aflat chiar vizavi, în care te puteai plimba ore în șir fără să treci de două ori prin același loc, pentru ca, odată ajuns acasă, să pici lat de-oboasă și să adormi rapid

și fără gânduri. Făcuse din plimbarea zilnică un fel de ritual. O ajuta să își golească mintea, să uite ce-avea de uitat, să treacă mai ușor peste anumite întâmplări, cum fusese cea de azi, de exemplu, când un coleg întors de la țigară rămăsese cu geaca pe el, închisă până-n gât, și-atunci când cineva l-a întrebat de ce nu se dezbracă, el a răspuns mi-e frig, mă, nuș' ce am, de când m-ați mutat lângă Mona îmi e tot timpul frig, are fata asta un aer, nici nu știu cum să-i zic, polar cred că-i cuvântul. Toți izbucniseră în râs. Monei aproape că-i dăduseră lacrimile. Reușise, totuși, să se abțină. De când se angajase aici, băiatul ăsta se lua mereu de ea. Nu o dată îl auzise afară, la țigară, când trecea pe lângă grupul lor și le simțea privirile în ceafă până când depășea colțul clădirii, lăsați-o, mă, n-o vedeți că-i sălbatică? Glumești cu ea, un zâmbet nu schițează. Nu degeaba o cheamă Mona. Mona monahia! Și râsetele iarăși izbucneau.

Nu, nu era sălbatică. Doar că nu-l suporta. Prea era arogant, prea semăna cu Grig, și nu, nu doar cu Grig, cu încă cineva, cu acel cineva pe care nu-l mai văzuse de mai bine de jumătate de an, de când se și mutase, nici n-ar fi vrut să-l vadă, nu mai avea nevoie de el, nu mai avea nevoie de nimeni ca el. Și-apoi, nu era singură. Îl avea pe Miroiu. Marin Miroiu, Alcor. Alcor și Mona, își șoptea, și-atunci, de undeva din dreptul inimii, se auzea o pojghiță trosnind și un ghem mic de căldură pornea să-i încălzească trupul slăbuț și rece.

*

Firește, Miroiu al ei, Alcor, nu era chiar timidul profesor de astronomie din piesa pe care o asculta în

fiecare seară înainte să adoarmă. Pe Alcor îl descoperise într-una din plimbări. Îl zărise pe malul lacului, în locul în care apa face un cot dincolo de care malul se îngustează și începe să se înalțe. Stătea pe un scaun pliant așezat între sălcii și privea cerul printr-un telescop. Mona tresărise. Nu credea în coincidențe, iar asta în mod clar nu era o coincidență. Țsta era un semn. Arăta exact așa cum și-l imaginase. Nu prea înalt, firav, cu păr șaten și moale, pieptănat cu cărare într-o parte. Figură de profesor. Doar ochii nu-i văzuse, nu le știa culoarea. Spera să fie albaștri. Nu, nu spera, credea. Nici nu puteau fi altfel, albaștri și senini. Ochi pe care un Grig n-ar fi putut să-i aibă, dar un Miroiu, da. Într-o seară îl urmărise. Descoperise atunci că locuiau aproape, nici două străzi distanță. Și-n acest lucru simplu, Mona văzuse alt semn.

*

Se hotărî să îi vorbească. Se mai hotărâse ea de câteva ori și înainte, dar de fiecare dată o părăsise curajul în ultimul moment. Nici acum nu știa ce-ar fi putut să-i spună. De-un lucru însă era sigură, azi, gata, o s-o facă. Coti spre lac, grăbind pasul pe aleea care înconjură spațiul pentru căței. Lângă toneta de înghețată se opri. Locul dintre sălcii, unde-l găsea în fiecare seară, era, de astă dată, gol. Inima-îi zvâcni, urechile i se înfundară și capul începu să-i vâjâie. Se sprijini de tonetă. Își zări chipul în vitrina frigorifică. Geamul curbat îi deforma trăsăturile și, în lumina rece, trupul ei părea straniu, vibrant, din altă lume. Mona întoarse capul. De undeva din stânga, dinspre restaurant, auzi gălăgie.

Văzu, ca prin ceață, două femei gesticulând nervos, strigând cât le ținea gura. Una din ele, în vârstă, ridicase bastonul, părând gata de atac. În fața lor, Alcor. Fugea mâncând pământul, cu o mână ținându-și pantalonii și în cealaltă ducând sacul cu telescopul, scaunul și trepiedul îngrămădite aiurea. Lângă ghereta paznicului se opri. Avu un scurt moment de ezitare. Brusc, ieși de pe alee, traversă spațiul verde din spatele tonetei și-ajunse-n dreptul ei. Oare i s-a părut sau chiar a-nctinit? Chiar s-a uitat spre ea, de parc-ar fi știut-o? Mona simți că-și pierde răsuflarea. Îl petrecu cu privirea până îi pierdu urma. Când nu îl mai zări, căută o bancă liberă, se așeză și respiră adânc. Nu înțelegea nimic, oare ce s-a-ntâmplat? De ce îl fugăreau? Dar el de ce fugea? Și pantalonii? Sacul? Nu, clar nu-nțelegea. O să-l întrebe mâine. O să-l privească-n ochi și o să afle totul, între ei nu trebuie să rămână loc nici pentru secrete și nici pentru minciuni, el nu-i ca celălalt, el e Alcor, ea Mona. Da, mâine-l va-ntreba.

În seara aceea adormi ușor, fără melatonină. Ba chiar uită să-și pună și căciula.

*

Trecuseră trei săptămâni de când îl căuta cu disperare prin tot parcul. Nici urmă, nicăieri. Nu mânca, nu dormea, slăbise și se trăsese la față. Unde putea să fie? Ce s-a-ntâmplat cu el? Scenarii care mai de care mai terifiante o chinuiau fără încetare. Corpul lui Alcor umflat, plutind deasupra lacului. Alcor bolnav, la pat, poate-n spital, ori singur... Îi părea rău că nu îl urmărise atunci până în scara blocului. Ar fi știut

acum la ce apartament locuiește și s-ar fi dus la el, i-ar fi bătut la ușă, sigur ar fi primit-o, de ce să n-o primească, venea cu gânduri bune, venea să îl ajute, venea să îi dea tot, venea să i se dea.

Mecanicul frână brusc. Câțiva călători începură să vocifereze. Mona călcă, fără să vrea, piciorul persoanei aflate în fața ei, pe scaun. Apucă să vadă un pantof elegant. Ridică privirea și întâlnește figura vizibil deranjată a tinerei femei. Vru să își ceară scuze, dar chipul îi zâmbi. Ah, Mona, tu erai! Ce zici, mă, nesimțitul, parc-ar căra cartofi! Mona o recunosc pe Lorena, vecina de la opt, și se mai relaxă. Era drăguță Lori, iar Mona o plăcea. Se mutaseră în cartier cam în același timp și, după cum avuseseră ulterior prilejul să constate, erau, probabil, cele mai tinere locatari din bloc. Asta le și apropiase, cumva. În rest, nu se asemănau prin nimic. Lori era haioasă. Lori era spontană. Lori știa să se facă plăcută. Dar, mai presus de toate, Lorena era caldă. Emană calm și pace, emană voie bună, iar Mona o simțea, simțea și știa sigur că nimeni, niciodată, n-ar fi zis despre Lori c-are un aer polar. Că lângă ea i-e frig.

Coborârea la Tineretului. Ia zi, te duc acasă? o întrebă femeia, cu zâmbetul ei larg, plin de sollicitudine. Mona ezită. Se simțea obosită, descurajată chiar. Ce rost avea? Și totuși... Mulțumesc, Lori, cred c-o să dau o tură de parc mai întâi. Of, dacă nu m-ai înnebunit cu parcul ăla al tău. Mai dă-l naibii de parc! Dacă n-aș ști că-i plin numai de moși și babe, aș crede că ți-ai găsit pe cineva acolo. Te las, că mă grăbesc, dar poate reușim să ne vedem zilele astea la o cafea. Hai, nu mă refuza! Mai ieși și tu în lume, mai vezi și altceva, ești tânără, ce naiba, doar n-ai de gând să te călugărești acum!

Mona se crispă. Mona monahia, i se păru c-aude, dar Lori continuă. Deci ne-am înțeles, da? Te sun cât de curând, să n-aud că n-ai timp. Te-am pupat, pusi, pa!

Traversă bulevardul. Refăcu traseul obișnuit, indiferentă la tot ce-o-nconjura. Nici covorul de frunze, nici aerul limpede de toamnă, nici lacul neted, nimic nu o interesa. Toneta de înghețată trăsese de mult obloanele. Vizavi, locul dintre sălcii, tot mai gol. Porni agale în jurul lacului. Simțea nevoia să meargă mult, să obosească. Să-l dea naibii de parc, așa-i spusese Lori. Să-l dea naibii de parc... Aproape de piciorul podului se opri. În fața ei, pe mal, înainte de scări, văzu un telescop, un trepied și-un scaun. În jur nu era nimeni. Se apropie cu sfială. Se uită pe rând la fiecare obiect, de parcă atunci le-ar fi văzut prima oară. De parcă s-ar fi uitat la Alcor însuși. Le-atinse cum l-ar fi atins pe el. Se așeză pe scaun. Privi prin telescop. La început nu văzu mai nimic. O imagine neclară, pe urmă întuneric. Se așeză mai bine. Imaginea se limpezi. În fața ei, aproape, cât s-o atingi cu mâna, stătea Lorena însăși. Se fâțâia prin casă, fără nimic pe ea. Mona îi admiră sânii. Erau frumoși, perfecți, erau ca niște aștri. Doi săni ca două stele. Alcor și Mona.

Se ridică amețită. Simți cum i se face frig. Voia să meargă acasă, voia-n culcușul ei. O să se-mbrace bine și-o să se învelească. O luă printre copaci, ca să scurteze drumul. Un foșnet îi atrase atenția. Poate i s-a părut. Zgomotul se repetă. Se opri. Nu era foșnet, era voce. Și vocea îi vorbea. Ia de-aici, zicea Alcor, mișcând frenetic dintr-o mână. Ia de-aici, repetă, iar ochii îi sclipiră într-un fel ciudat. Și pentru prima dată, atunci, Mona-i văzu. Erau căprui.